

t ragadt

ARCHÍV FELVÉTELEK: CONSTANTIN MIHU

lehet azt nyerni, akkor talán... Másrészt azt se feledjük, hogy Bukarestből fékeztek vagy fékezgettek.

– A Steaua irányából?

– Nem. Tudom, erről sokan és sokat beszéltek, de annak fele sem igaz. Minden egyes Steaua-meccs komoly lelki terhet rótt ránk, de főleg katonai vezetőinkre. Minden egyes alkalommal felhívták a figyelmünket, vigyázzatok hogyan fociztok a Steaua ellen, ne durváskodjatok, senkit ne rúgjatok le, mert nemsokára fontos nemzetközi mérkőzése van vagy éppenséggel a Dinamo elleni örök rangadóra készül.

– Soha, de soha nem kötelezték a pontok leadására?

– Egyetlenegyszer. Meccs előtt bejött a Steaua edzője az öltözőnkbe, és azt mondta: „Gyerekek, ma így van megírva, ma így kell történnie. Értsetek meg bennünket, bajban vagyunk, óriási szükségünk van a pontokra.” Ennyi. Megértettük. Mert kénytelenek voltunk megérteni.

– Ez az a hazai 3–2-es vereséggel zárult mérkőzés volt, 1978 tavaszán?

– Azt hiszem. De nem mernék megesküdni, annyira tisztán már nem emlékszem. Azt tudom, hogy a Vásárhelyen eltöltött tizenhét év alatt ez volt az egyetlen alkalom, amikor a Steaua bundázásra kényyszerített. A többi városi legenda.

– Említette az önbizalomhiányt. De akkor sem hittek az esélyükben, amikor az 1977/78-as bajnokságban őszi bajnokok voltak?

– Abban az idényben örültünk, hogy nem esünk ki. A visszavágók során szinte semmi nem jött össze, pontosan feleannyi pontot gyűjtöttünk, mint ősszel. A 12. helyen végeztünk, egyetlen ponttal előzve meg a 16. helyezett, kieső Konstancát. Pedig a bajnokság felénél kétpontos előnyünk volt a másodikkal szemben, a szokásos szavatai téli felkészítő ugyanolyan jól sikerült, mint az azelőtti években, a visszavágót győzelemmel kezdtük, bizakodók voltunk. És mégis, valami történt... Semmi nem jött össze. Csak azt láttuk, hogy fordulóról fordulóra zuhanunk. Még tiszta szerencse, hogy az utolsó játéknapon, Vásárhelyen nem kaptunk ki a Dinamótól. Pedig a félidőben a bukarestiek vezettek, aztán valahogy, nagy nehezen egyenlítettünk.

– Tételezzük fel, hogy egy hosszán tartó hullámvölgy lehetett. De utána már egyetlenegyszer sem kerültek a dobogó közelébe. Szinte ugyanazzal a kerettel évekig a középmezőnyben, a kiesés ellen harcoltak.

– Igen, a keret magja megmaradt, és azok, akik jöttek és bekerültek a kezdőbe, mind jó játékosok voltak. De hiányzott a lelki kötődés, az egymáshoz való ragaszkodás, a családi-összetartás, ami az azelőtti csapatot jellemezte. Az edzőkkel sem volt semmi gond, de Bóné Tibi bácsi, a maga pedagógiai érzékével egyedül álló volt.

– Melyik meccsre vagy meccsre emlékszik legszívesebben?

– A legkedvesebb emlék a Dinamo ellen a Román Kupában aratott 4–2-es győzelemhez fűz. Szünetben még ők vezettek 2–0-ra, de fantasztikus játékkal sikerült fordítanunk. Aztán volt egy bajnokunk a Craiovával. Hajnal Gyuszit már a 10. percben kiállították, de utána Pîslaru mesterhármásával 3–0-ra vertük a fénykorát élő Universitateát. A mérkőzés után kifacsartak voltunk, mint valami citromok, és nem hittük el, hogy emberhátrányban ekkora bravúrra voltunk képesek. Pîslaru nagyot alakított, de a szurkolóink is jelentős szerepet játszottak a sikerben. A vereség után a craiovai vezetőség úgy döntött, másnap reggel nem utaznak haza, még egy napot itt töltenek városnézéssel. Azt mondták, hogy olyan csodálatos ez a város meg az itteni emberek, hogy egy ilyen kudarcot csak egy városnézéssel lehet kiheverni. „Itt egészen más civilizáció van, ti nem is Romániában éltek, ez már Nyugat!” – lelkesedtek Balaciék.

– Biztosan van egy olyan mérkőzés is, amelyet rögtön a lefújása után el szeretett volna felejteni...

– Van, méghozzá egy itthoni Steaua elleni meccs, amelyen öngólt fejeltem. Nem emlékszem pontosan, Iordănescu ugrott fel velem együtt, vagy ő ívelte be a labdát? Csak azt tudom, hogy nagyon szégyelltem magam, fájt. Rengeteg vita meg konspirációs elmélet született ezzel az öngóllal kapcsolatban. Hogy bukaresti vagyok, hogy a Steauától érkeztem, akartam őket segíteni, meg ehhez hasonló. Egy védőnek mindig rosszkor jön az öngól, de nekem akkor a lehető legrosszabbkor jött. A

Folyamatosan telt ház előtt rendezték az A osztályos mérkőzéseket a '70-es években

vezetőség azzal vigasztalt, hogy bárkivel előfordulhat, és valószínűleg egy sepregető esetében nem az első és nem is az utolsó öngól. Rövid időn belül a drukkerék is „megbocsátották” a bakimat, igaz, hozzáállásommal, játékkal én is mindent megtettem azért, hogy visszanyerjem a bizalmukat.

– Akkor ez az a bizonyos 3–2-es hazai vereség volt!

– Igen.

– Ionel Dănculescu, valamint a válogatott néhai kapitánya, Costică Ștefănescu után ön játszotta a

legtöbb mérkőzést az első osztályban. Nem fordult meg a fejében, hogy ne ragadjon le a 485-nél, érje el a kerek 500-at?

– Dehogynem! Egyéves szünet után 1987-ben tértünk vissza az első osztályba, amikor a klub vezetősége Cornel Dinut szerződtette főedzőnek. A Dinamo és a válogatott egykori játékosa, aki felkért segédjének, elmagyarázta, hogy jobb, ha egyik napról a másikra átadom a helyemet egy fiatalabb csapattársnak. Az 500-as csúcs rendkívül csábító volt, de megértettem, hogy a javamat szolgálja, ha a közönség úgy emlékszik majd vissza rám, mint aki kilencven percet végigküzdött. Nem akartam tíz-tizenöt perces beugrásokkal javítani a statisztikán, Dinu meg nem akart kitenni olyan hibáknak, amelyek megbélyegeznék a nézők szemében.

– Egy ideje Marosvásárhelytől mintegy negyven kilométerre, Szőkefalvára költözött. Hogyan látszik onnan a futballvilág?

– Járok be Vásárhelyre, találkozgatok a régi csapattársakkal, néhány éve együtt pótszilveszterezünk, örülünk egymásnak. Csak azt sajnáljuk, hogy nem lehetünk ott a helyi csapat mérkőzésein. Mert azért nem mindegy, hogy a vendéglobben találkozol egy vérbeli focistával, vagy a lelátón. Soha nem hittem volna, hogy ez a város labdarúgócsapat nélkül marad. Bár egy C osztályos gárdánk lenne! Mint ahogy azt sem hittem volna, hogy a szomszédos város, Dicsőszentmárton is a Chimica nélkül marad.

– A televíziós közvetítésekkel vigasztalódhat...

az első fél órában mi nem hozunk össze legalább négy-öt gólhelyzetet, azt hiszem, a szünetben hazamentek volna a nézők. Most számos esetben kapura lövés nélkül telik el a kilencven perc.

– Mi az oka ennek?

– Legfőképpen a minőségi utánpótlás hiánya, a középszerű, hogy ne mondjam, gyenge külföldi játékosok szerződtetése. A klubok szinte esztelenül vásárolnak a földkereskég minden egyes részéről játékosokat, akiknek semmi közük a romániai labdarúgáshoz; egyik ilyen, a másik olyan futballiskolát, stílust képvisel, nem is csoda, hogy akkora összevisz-szaság van a pályán.

– Jó ötletnek tartja az ifi játékos kötelező szerepeltetését?

– Jó dolog, hogy az edzők pályára küldik a fiatalokat, de ezt nem lenne szabad kötelezővé tenni. A klubvezetőknek maguknak kellene ráébredniük az utánpótlásnevelés fontosságára. A mi időnkben elképzelhetetlen volt, hogy valamelyik A osztályos csapatnak ne legyen gyermekközpontja és jó junior csapata. Fájt a lelkem, amikor az utóbbi években Marosvásárhelyen is azt láttam, hogy a helyi fiatalok helyett szabadon igazolható, kivénült játékosokat szerződtetnek. Szerintem a nézők is sokkal jobban örültek volna a helyi, illetve környékbéli fiataloknak, arról nem is beszélve, hogy ők is másként küzdöttek volna a város csapatáért. Aki tegnap ott volt, ma itt van, holnap megint máshol lesz, azt aligha érdekli Marosvásárhely hírnevének öregbítése.

– Kerekén negyvenöt esztendővel ezelőtt kezdte el az ASA azt csodálatos hároméves menetelését, amelynek során a 2., a 3., majd a 4. helyet foglalta el és az UEFA Kupában is játszott. 1974 őszén, a hetedik forduló után a csapat mindössze a 7. helyet foglalta el, miután kikapott a sereghajtó, későbbi kieső Galactól. A nehézkes kezdés után volt valami előjele a sikersorozatnak?

– Mi azelőtt két évvel is a 4. helyen végeztünk. De 1974 őszére a csapat még inkább összekovacsolódtott; a '72-ben még nagyon fiatalnak számító néhány tehetséges játékos beért, az idősebbek pedig akkor voltak erejük teljében. Bölönivel időnként ma is elbeszélgetünk erről a korszakról, de a kérdést nem úgy tesszük fel, hogy volt-e valami előjele a dobogós helyezésnek, hanem arra próbálunk választ találni, hogy lehattunk-e volna akár bajnokok is.

– És milyen következtetésre jutottak?

– Arra, hogy nem. Egyszerűen nem hittünk abban, hogy akár első is lehetünk. Amikor felkerültünk a második, harmadik helyre, úgy éreztük, hogy teljesítményünkkel önmagunkat múltunk fölül. Mindenki elégedett volt, a nézők, a vezetők, az edzők. Senki nem követelt tőlünk ennél többet. Lehet, ha akad valaki, például egy párttitkár, aki az asztalra csap és azt mondja, fiúk, idén meg kell nyerni a bajnokságot, mert meg

– Az utóbbi tíz évben minderről legalább egyszer kikérték a véleményét?

– Nem. De nem csak engem nem kérdeztek, volt csapattársaimat sem. Pedig azért vagyunk jó páran, akik valamit letettünk az asztalra, játékosként és edzőként egyaránt. Fájt, hogy abban a városban, amely hosszú ideig az ASA meg a mi nevünkől volt hangos, soha meg nem kérdezik, hogy mi mit gondolunk erről vagy arról. Bennünket félretettek, levegőnek tekintenek. Hogy miért, ezt tőlük kellene megkérdezni.